

og Vejlefjord. Skønt han aldrig før havde været paa Stedet, kendte han enhver af Engens og Aaens Slyngninger fra sine Kort. Ogsaa meget i Omgivelserne, baade Bakkerne og de mange Smaaskove, syntes ham ejendommeligt gammelkendt — saa levende havde han i sin Tid set det hele Landskab for sig, da han stod og fløjtede over sit Tegnebræt i sin Nybodersbagstue.

Da han en Dag opdagede en Baad i et Nøst ved Bredden, blev han grebet af sin gamle Liden-skab for at fiske. Med Forvalterens Bistand fik han tilvejebragt de nødvendige Redskaber og sad derefter flere Timer daglig ude paa Aaen med nogle Snører.

Imidlertid gik Dagene, og den religiøse Krise, han havde ventet paa med saa megen Spænding, udeblev foreløbigt. Hvad der hin Nat paa Dampskibet havde samlet sig hos ham af aandeligt Sprængstof, forpuffede i det sommerlige Friluftsliv, han her førte. Hofjægermesterindens Opbyggelsesbøger havde hidtil faaet Lov til at staa saa godt som urørte paa hans Reol. Han var den hele Dag paafærde; og naar han endelig om Aftenen kom ind til sig selv og fik sin Lampe tændt for at sætte sig tilrette med en Bog, havde han aldrig faaet læst mange Linjer, før en behagelig Døsighed sænkede sig ned over ham som en jordisk Vel-signelse og tvang ham til at søge Sengen.

Han begyndte endog saa smaat at længes efter